

บทที่ 1

บทนำ



1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของวิวัฒนาการในสังคม¹ และเป็นหน่วยย่อยพื้นฐานของสังคมที่เราทุกคนรู้จักกันดีอยู่แล้ว โดยปกติครอบครัวมักประกอบด้วยสามีภริยาและบุตร ฐานะการเป็นครอบครัวเริ่มขึ้นเมื่อชายและหญิงสมรสกัน² อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การสมรสเป็นจุดเริ่มแรกของนิติสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างบุคคลนั่นเอง ทั้งนี้เพราะการสมรสเป็นการแสดงออกให้ปรากฏแก่สังคมว่า ทั้งชายและหญิงตกลงที่จะมีความสัมพันธ์ฉันสามีภริยา เพื่อก่อให้เกิดสภาพครอบครัวขึ้น ดังนั้นเมื่อชายและหญิงสมรสกันถูกต้องตามกฎหมายแล้วความสัมพันธ์ของชายและหญิงนี้ย่อมเป็นความสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยาและผูกพันกันตามกฎหมาย โดยที่ทั้งสามีและภริยาต้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ทั้งนี้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1461 วรรคหนึ่ง คำว่า "อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา" นั้นให้รวมถึงการร่วมประเวณีหรือการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างสามีภริยาด้วย กฎหมายจึงถือว่าการร่วมประเวณีหรือการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างสามีภริยาเป็นการร่วมประเวณีหรือการมีเพศสัมพันธ์ด้วยความยินยอมของทั้งสามีและภริยา

หลักการดังกล่าวข้างต้นนี้ได้รับอิทธิพลแนวความคิดจากหลักกฎหมาย common law ของประเทศอังกฤษที่วางหลักในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยาว่า "สามีมีสิทธิที่จะร่วมประเวณีกับภริยาของตนได้ แม้จะเป็นไปโดยฝืนจิตใจภริยากก็ตาม ไม่ถือว่าสามีมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา" นอกจากนี้หลักกฎหมาย common law ยังถือว่าสามีและภริยาเป็นบุคคลคนเดียวกัน สามีมีอำนาจเหนือกว่าภริยาและอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าภริยา ภริยาเป็นเพียง "สมบัติ" ของสามี ด้วยเหตุที่ว่าการสมรสตามหลักกฎหมาย common law จึงถือว่าการสมรสกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย คือ การที่หญิงผู้เป็นภริยาให้ความยินยอมแก่ชายผู้เป็นสามีในการกระทำชำเราหรือ

¹ไพโรจน์ กัมพูสิริ, คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 ครอบครัว (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2538), หน้า 1.

²ประสพสุข บุญเดช, คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 ว่าด้วยครอบครัว, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2539), หน้า 1.

ร่วมประเวณีกับภริยาได้ตลอด โดยไม่อาจถอนความยินยอมนั้นได้เว้นแต่การสมรสจะสิ้นสุดลง ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของ Sir Matthew Hale² ที่ว่า "The husband cannot be guilty of a rape committed by himself upon his lawful wife, for by their mutual matrimonial consent and contract, the wife hath given herself in kind unto her husband which she cannot retract"³ กล่าวคือ "สามีไม่อาจต้องรับผิดชอบชั้นกระทำความชำเราภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของตนได้ ทั้งนี้ เพราะการสมรสนำมาซึ่งความยินยอมที่มีอาจเพิกถอนได้จากหญิงผู้เป็นภริยาที่ได้มอบให้แก่ชายผู้เป็นสามีเพื่อมีเพศสัมพันธ์ต่อกันตลอดที่ยังคงเป็นสามีภริยา"

แต่อย่างไรก็ตามหากการร่วมประเวณีหรือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยาได้กระทำโดยการบังคับขู่เข็ญ ใช้กำลังหรือกระทำการใดเพื่อร่วมประเวณีหรือมีเพศสัมพันธ์ โดยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมิได้ยินยอมที่จะร่วมประเวณีหรือมีเพศสัมพันธ์ด้วย ผู้เขียนเห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการใช้กำลังคุกคามสิทธิและเสรีภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นการไม่สมควรที่สังคมจะยอมรับการกระทำดังกล่าวและให้อำนาจสามีกระทำการอันเป็นการคุกคามสิทธิและเสรีภาพของภริยาเพียงเพราะเหตุผลที่ว่า "หญิงนั้นเป็นภริยาของตน"

ปัจจุบันหลักกฎหมายประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 บัญญัติว่า "ผู้ใดข่มขืนกระทำความชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท"

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต" มาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญานี้บัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำความชำเรา โดยที่ผู้เสียหายจะต้องเป็น "หญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตน" อันเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งผู้กระทำจึงจะมีความผิด กล่าวคือ ความผิดฐานข่มขืนกระทำความชำเรา นั้นต้องเป็นการร่วมประเวณีกับหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยหญิงนั้นมีได้ยินยอมร่วมประเวณีด้วย

² Sir Matthew Hale ได้กล่าวไว้ใน Pleas Of The Crown ศตวรรษที่ 17 ขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งเป็น Chief Justice

³ Diana E. H. Russell, *Rape in marriage* (New York: Macmillan Press, 1990), p. 17.

จากหลักกฎหมายอาญามาตรา 276 ดังกล่าวข้างต้นนี้เห็นได้ว่ากฎหมายอาญามาตรา 276 มิได้บัญญัติให้สามีต้องรับผิดชอบชำเราระหว่างที่สามีมีกรรมสิทธิ์ในภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย แม้ว่าภรรยาจะไม่สมัครใจให้สามีกระทำชำเราก็ดำเนินการตาม สามีก็หาไม่มีความผิดฐานชำเราระหว่างที่สามีมีกรรมสิทธิ์ในภรรยาของตนไม่ แม้ศาลจะสามารถลงโทษสามีฐานทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพและทำร้ายร่างกายภรรยาได้ แต่ศาลไม่อาจลงโทษสามีในความผิดฐานชำเราระหว่างที่สามีมีกรรมสิทธิ์ในภรรยาได้ ภรรยาจึงไม่ได้รับการคุ้มครองในทางเพศ ทั้งที่การกระทำผิดดังกล่าวของสามีเข้าลักษณะเป็นการกระทำที่ชำเราระหว่างที่สามีมีกรรมสิทธิ์ในภรรยา

ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นและเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา กล่าวคือ ในกรณีที่สามีภรรยาแยกกันอยู่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1462¹ ซึ่งวางหลักกฎหมายให้สามีภรรยาแยกกันอยู่ต่างหากเป็นการชั่วคราวได้นั้น หากสามีชำเราระหว่างที่สามีภรรยาในระหว่างที่สามีภรรยาแยกกันอยู่ กฎหมายอาญาไม่ถือว่าสามีมีความผิดฐานชำเราระหว่างที่สามีมีกรรมสิทธิ์ในภรรยาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 ทั้งนี้เพราะผู้เสียหายในความผิดฐานชำเราระหว่างที่สามีภรรยาแยกกันอยู่จะต้องเป็น "หญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน" อันเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่ง ผู้กระทำผิดจึงจะมีความผิด แต่กรณีที่สามีภรรยาแยกกันอยู่นั้น ความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยายังไม่สิ้นสุดลง ทั้งนี้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1501² ซึ่งวางหลักกฎหมายว่าการสมรสจะสิ้นสุดลงด้วยความตาย การหย่าหรือศาลพิพากษาให้เพิกถอนการสมรสนั้น ดังนั้นการแยกกันอยู่ต่างหากระหว่างสามีภรรยาตามกฎหมายไม่ถือว่าการสมรสสิ้นสุด ภรรยาจึงยังคงเป็นภรรยาที่ชอบด้วยกฎหมายของสามี การที่สามีชำเราระหว่างที่สามีภรรยาในระหว่างที่สามีภรรยาแยกกันอยู่ สามีจึงไม่มีความผิดฐานชำเราระหว่างที่สามีมีกรรมสิทธิ์ในภรรยาตามมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา อาจกล่าวได้ว่าการที่สามีชำเราระหว่างที่สามีภรรยาในระหว่างที่สามีภรรยาแยกกันอยู่นั้นเป็นการชำเราระหว่างที่สามีมีกรรมสิทธิ์ในภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย (lawful rape)

ดังนั้นจึงมีประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาค้นคว้าบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 ที่ก่อให้เกิดปัญหาอันไม่เป็นธรรมต่อหญิงซึ่งเป็นภรรยาในกรณีที่ภรรยาไม่สมัครใจจะ

¹ มาตรา 1462 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า "ถ้าการอยู่ร่วมกันจะเป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจหรือทำลายความผาสุกอย่างมากของสามีหรือภรรยา ฝ่ายที่จะต้องรับอันตรายหรือความเสียหายอาจร้องต่อศาลขอให้สั่งอนุญาตให้ตนอยู่ต่างหาก ในระหว่างที่เหตุนี้ๆ ยังมีอยู่ก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ศาลจะกำหนดจำนวนค่าอุปการะเลี้ยงดูให้ฝ่ายหนึ่งเสียให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งตามควรแก่พฤติการณ์ก็ได้"

² มาตรา 1501 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า "การสมรสย่อมสิ้นสุดลงด้วยความตาย การหย่าหรือศาลพิพากษาให้เพิกถอน"

ร่วมประเวณีกับสามีแต่ถูกสามีข่มขืนกระทำชำเราโดยเฉพาะกรณีที่สามีภริยาแยกกันอยู่ ทั้งนี้เพราะ การที่สามีภริยาแยกกันอยู่นั้นเท่ากับว่าสามีและภริยามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแยกกันอยู่ ตัวอย่างเช่นกรณีที่สามีป่วยเป็นโรคติดต่อร้ายแรงซึ่งแพร่เชื้อโดยการร่วมประเวณี โดยยังไม่มีวิธีการ ป้องกันและรักษาให้หายขาดได้ ซึ่งได้แก่ โรคเอดส์ ผลจากการติดโรคดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้ป่วยต้อง เสียชีวิตในเวลาอันรวดเร็ว ดังนั้นหากปรากฏว่าชายซึ่งเป็นสามีป่วยเป็นโรคเอดส์และต้องการร่วมเพศ กับภริยา ก็ควรจะให้โอกาสหญิงซึ่งเป็นภริยาได้รับความคุ้มครองมิให้สามีส่งละเมิดทางเพศด้วย อย่างไรก็ตามแม้ว่าการเป็นโรคติดต่อร้ายแรงชนิดอื่นก็เช่นเดียวกัน หญิงซึ่งเป็นภริยาก็ควรได้รับการ คุ้มครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 มาตรา 30 ซึ่งบัญญัติว่า "บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันชายและหญิงมี สิทธิเท่าเทียมกัน"

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่อง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อ บทบัญญัติรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและ เสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม" และ แม้กรณีที่สามีภริยาแยกกันอยู่จะมีสาเหตุหลายประการก็เป็นเรื่องที่ภริยาไม่พึงประสงค์ให้สามีรุกล้ำ อธิปไตยทางเพศ ไม่ว่าปัญหาจะเกิดจากสามีภริยานั้นไม่อาจอยู่กันด้วยกันฉันสามีภริยาได้ จึงสมควร กำหนดมาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับการส่งละเมิดทางเพศกรณีที่สามี ข่มขืนกระทำชำเราภริยาในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่ขึ้น เพื่อให้ความคุ้มครองและก่อให้เกิด ความเป็นธรรมต่อภริยาซึ่งถูกสามีข่มขืนกระทำชำเราในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่ อีกทั้งยังเป็น การป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาสังคมกรณีที่ภริยาซึ่งถูกสามีข่มขืนกระทำชำเราในระหว่างที่สามีภริยา แยกกันอยู่เกิดตั้งครรภ์จากการข่มขืนกระทำชำเราของสามี บุตรที่เกิดขึ้นมาต้องพบกับสภาวะปัญหา ครอบครัแตกร้าง บุตรต้องทนอยู่ในสภาวะที่กดดัน ไม่ได้รับการเอาใจใส่เลี้ยงดูที่เหมาะสม ทั้งหมดนี้ อาจส่งผลกระทบต่อจิตใจของบุตรทำให้บุตรเกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคม ที่กำหนดไว้ โอกาสที่เด็กจะประจบประชันเป็นไปได้อีกสูง

อย่างไรก็ตามอาจกล่าวได้ว่า เนื้อหาสาระของกฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐาน ข่มขืนกระทำชำเราเริ่มมีจุดอ่อนตั้งแต่แนวความคิดในการร่างกฎหมายว่ากฎหมายนี้มีขึ้นมาเพื่อ ปกป้องชายและคุ้มครองการอยู่ร่วมกันระหว่างสามีภริยาจึงได้บัญญัติให้การข่มขืนกระทำชำเราตาม

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 หมายถึง "ข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งไม่ใช่ภริยาของตน" กรณีเช่นนี้การข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนจึงไม่เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งผู้เขียนวิทยานิพนธ์มีความเห็นว่าเราควรต้องหันมาสำรวจจุดมุ่งหมายของกฎหมายนี้ว่ามีขึ้นเพื่อคุ้มครองศักดิ์ศรีของหญิงซึ่งถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่สมัครใจหรือเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของชายผู้ซึ่งเป็น "เจ้าของ" หญิงคนนั้น¹ หรือคุ้มครองความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยมิได้คำนึงถึงคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราอันได้แก่ เสรีภาพในทางเพศ⁵ ทั้งนี้คงเป็นเพราะหลักการบัญญัติกฎหมายประการหนึ่งก็คือ กฎหมายนั้นมาจากจารีตประเพณี ค่านิยม ความเชื่อ วัฒนธรรม และทัศนคติของสังคมซึ่งเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าในอดีตกาลนั้นสังคมมองว่าหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าชายจึงได้รับการปฏิบัติในฐานะเป็นบุคคลอันดับรองจากชายในแทบทุกด้าน โดยที่สังคมกำหนดกฎเกณฑ์ให้บทบาทหน้าที่ของหญิงและชายแยกออกจากกันอย่างชัดเจน หญิงมีบทบาทหน้าที่ดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของสมาชิกในครอบครัวต่างจากชายซึ่งมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการประกอบอาชีพทำมาหากินเลี้ยงครอบครัวและเป็นหัวหน้าครอบครัว บทบาทและหน้าที่ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนนี้ก่อให้เกิดภาพลักษณ์ดังกล่าว ประกอบกับทัศนคติของสังคมที่มีต่อหญิงและชายที่แตกต่างกัน หญิงจึงได้รับการอบรมบ่มนิสัยและถูกปลูกฝังทัศนคติอยู่ตลอดเวลาว่าหญิงนั้นอยู่ในสภาพที่ด้อยกว่าชายสาเหตุเหล่านี้ก่อให้เกิดแนวความคิดและความเชื่อที่ว่าชายเป็นผู้นำส่วนหญิงเป็นเพียงผู้ตาม ดังนั้นในการร่างกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ และการตัดสินใจในอดีตและต่อๆ มาจึงมิได้คำนึงถึงหญิงเข้ามาเป็นเงื่อนไขในส่วนหนึ่งด้วย ผลที่ตามมาคือหญิงจะได้รับประโยชน์จากกฎหมายและการปฏิบัติในกระบวนการยุติธรรมโดยอาศัยตัวบทกฎหมายที่มีวิวัฒนาการที่มีได้คำนึงถึงหญิงเป็นหลัก

บัดนี้สมควรแล้วที่รัฐจะมุ่งแก้ไขปัญหากการข่มขืนกระทำชำเราอย่างจริงจัง โดยเฉพาะกรณีที่มีสามีข่มขืนกระทำชำเราภริยาในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่ เพื่อคุ้มครองภริยาซึ่งถูกสามีข่มขืนกระทำชำเราในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่ และป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาสังคมต่อไป

¹ กิตติพงษ์ กิตยารักษ์, กระบวนการยุติธรรมบนเส้นทางของการเปลี่ยนแปลง (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2541), หน้า 177.

⁵ คณิต ฒ นคร, กฎหมายอาญาภาคความผิด, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539), หน้า 190.

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดทั่วไป ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีสังคม หลักความยินยอมหลักไม่มีความผิด ไม่มีโทษถ้าไม่มีกฎหมาย และหลักสิทธิมนุษยชน ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาคriminal ที่สามีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งเป็นภริยาของตนในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่
2. เพื่อศึกษาถึงแนวความคิดและองค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา กับปัญหาที่เกิดขึ้นกรณีที่สามีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งเป็นภริยาของตนในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่
3. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและแนวทางที่จะปรับปรุงกฎหมายให้เหมาะสมสามารถคุ้มครองหญิงภริยามิให้ถูกสามีข่มขืนกระทำชำเราในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่
4. เพื่อศึกษาถึงปัญหา อุปสรรค และข้อจำกัดของมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญาซึ่งจะนำไปสู่แนวทางในการแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหาคriminal ที่สามีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งเป็นภริยาของตนในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่

1.3 สมมติฐาน

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 บัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราโดยผู้เสียหายจะต้องเป็นหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนอันเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งผู้กระทำจึงจะมีความผิด แต่หากเป็นหญิงซึ่งเป็นภริยาของชายโดยชอบด้วยกฎหมายแม้จะไม่สมัครใจให้สามีกระทำชำเรา สามีก็หาไม่มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนไม่ โดยเฉพาะเมื่อสามีภริยาแยกกันอยู่ก็ไม่ถือว่าสามีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276

จึงสมควรปรับปรุง เปลี่ยนแปลง แก้ไข เพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 โดยบัญญัติให้กรณีสามีข่มขืนกระทำชำเราภริยาในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่ สามีมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องปรามมิให้สามีกระทำการอันเป็นการล่วงละเมิดทางเพศหญิงผู้เป็นภริยา อีกทั้งเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมตรงกับยุคสมัยที่เป็นประชาธิปไตย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาเฉพาะในแง่ของการบัญญัติกฎหมายที่ว่าด้วยความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยจะทำการศึกษากฎนี้ทั่วไปกับกรณีที่มีภริยาแยกกันอยู่และหามาตรการทางกฎหมายเพื่อลงโทษสามีผู้กระทำการข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนในระหว่างที่มีภริยาแยกกันอยู่

นอกจากนี้ผู้วิจัยจะมุ่งเน้นศึกษามาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหาดังกล่าวด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากปัญหาดังกล่าวนี้นับเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งต่อสถาบันครอบครัว

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดทั่วไป ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีสังคม หลักความยินยอม หลักไม่มีความผิดไม่มีโทษถ้าไม่มีกฎหมาย และหลักสิทธิมนุษยชน
2. ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญา
3. ทำให้ได้มาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหากรณีที่มีข่มขืนกระทำชำเราภริยาในระหว่างที่มีภริยาแยกกันอยู่
4. ทำให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรค และข้อจำกัดของมาตรา 276 แห่งประมวลกฎหมายอาญาซึ่งจะนำไปสู่แนวทางในการแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหากรณีที่มีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งเป็นภริยาของตนในระหว่างที่มีภริยาแยกกันอยู่

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการศึกษาจะใช้วิธีการวิจัยทางนิติศาสตร์ (Legal Research) โดยผู้เขียนจะทำการค้นคว้าวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) และสัมภาษณ์ผู้ที่มีประสบการณ์และเกี่ยวข้องกับปัญหากรณีที่มีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งเป็นภริยาของตนในระหว่างที่มีภริยาแยกกันอยู่ ทั้งนี้เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงหลักการและแนวทาง โดยจะศึกษาเปรียบเทียบจากเอกสารดังต่อไปนี้

ก. หลักกฎหมายอาญาของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้เพราะรูปแบบและบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศที่มีความแตกต่างกันนี้ เหมาะสมที่จะนำมาพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาหามาตรการทางกฎหมาย และมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสม เพื่อคุ้มครองภริยาซึ่งถูกสามีข่มขืนกระทำชำเราในระหว่างที่สามีภริยา แยกกันอยู่

เหตุที่เลือกศึกษาหลักกฎหมายอาญาของประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะขณะนี้ ประเทศสหรัฐอเมริกาในบางมลรัฐได้ทำการเปลี่ยนแปลงหลักกฎหมายอาญาเพื่อที่จะลงโทษสามีผู้ กระทำการข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนอันเป็นการคุ้มครองหญิงภริยาซึ่งถูกสามีข่มขืนกระทำ ชำเราให้ได้รับความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับหลักของศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์

เหตุที่เลือกศึกษาหลักกฎหมายอาญาของประเทศอังกฤษ เพราะหลักกฎหมายอาญา ของประเทศอังกฤษเป็นหลักกฎหมายที่มีอิทธิพลต่อกฎหมายอาญาของประเทศไทย อีกทั้งประเด็น ปัญหาสามีข่มขืนกระทำชำเราภริยานั้น ประเทศอังกฤษยังยึดหลักที่ว่ากรณีที่หญิงสมรสกับชายถือได้ ว่าหญิงยินยอมให้ชายผู้เป็นสามีร่วมประเวณีกับตนได้ แม้ในขณะนั้นหญิงจะไม่สมัครใจร่วมประเวณี กับสามี สามีก็ห้ามมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราไม่

เหตุที่เลือกศึกษาหลักกฎหมายอาญาของประเทศญี่ปุ่น เพราะลักษณะพื้นฐาน ครอบครัวยุคใหม่ของประเทศญี่ปุ่นใกล้เคียงกับลักษณะครอบครัวของประเทศไทยอยู่มาก อีกทั้งประเทศ ญี่ปุ่นยังเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมาย civil law เช่นเดียวกับประเทศไทยจึงเห็นควรที่จะศึกษาหลัก กฎหมายอาญาของประเทศญี่ปุ่น

ข. หลักกฎหมายอาญารวมทั้งหลักกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนทฤษฎีต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับปัญหากรณีที่สามีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งเป็นภริยาของตนในระหว่างที่สามีภริยา แยกกันอยู่

ค. เอกสารทั่วไป ได้แก่ หนังสือ บทความ เอกสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ปัญหากรณีที่สามีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งเป็นภริยาของตนในระหว่างที่สามีภริยาแยกกันอยู่